

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Q. A. T., narozený X, bytem v ČR X,
zastoupený: Mgr. Marek Eichler, advokát, sídlem Nekázanka
888/20, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 11. 8. 2025 proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2025, č. j. OAM-611/ZA-ZA11-HA15-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 1. 7. 2025, č. j. OAM-611/ZA-ZA11-HA15-2025, rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 1. 6. 2025 tak, že je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce zejména poukázal na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněné, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen **správní řád**), v čemž spatřuje žalobce jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Po věcné stránce žalobce namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů žalovaného, které nerespektují požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu k důvodům mezinárodní ochrany žalobce opětovně poukázal na požadavky správního řádu obsažené v § 68 odst. 3 a konstatoval, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále mělo dle žalobce dojít k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí považoval žalobce také v rozporu s mezinárodními závazky ČR (Úmluva o právním postavení uprchlíků) s odůvodněním, že porušuje jeho ústavně zaručené právo na život (čl. 6 Listiny, čl. 2 Úmluvy). Dále žalobce namítal nedostatečné posouzení skutečnosti, že se ve Vietnamu zadlužil v roce 2020 vysokou částkou, kterou nesplácel a odjel ze země. Po návratu mu hrozí velké nebezpečí, že by po něm částku chtěli vymáhat násilím. Touto novou skutečností se žalovaný vůbec nezabýval, nedoplnil ani výslech skutečností, které by pro řízení byly relevantní, např. jakou částkou se zadlužil, zda má k tomu podpůrné důkazy nebo případně co by mu hrozilo za nebezpečí, pokud by nebyl schopen splácet vysoký úrok. Současně má na území ČR svou dceru. *Žalobce rovněž namítal, že žalovaný pochybil, jestliže mu neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, byl toho názoru, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.*

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 19. 8. 2025 žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní s odůvodněním, že námitky neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že se žalobce v případě vyhrožování, či ohrožení na životě ze strany věřitelů může obrátit na příslušné státní orgány. Pokud by státní orgány země původu nebyly schopné nebo ochotné žalobci poskytnout odpovídající pomoc, tuto skutečnost by bylo možné považovat za azylově relevantní. Žalovaný dále konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce jsou pouze ekonomické důvody. V ČR chce pracovat a vydělat peníze, aby mohl splácet svůj dluh ve Vietnamu a živit rodinu, kterou má na území ČR. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl ve vlasti vystaven jednání vykazujícím hrozby pronásledování nebo vážné újmy. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s tvrzeními, která učinil žalobce v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Po posouzení důvodů žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by prokázala podstatnou změnu okolností jeho případu a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ani žalovaný neshledal žádnou skutečnost za pádný důvod, na základě, něhož by změnil své rozhodnutí či měl jen důvod příslušné správní řízení opakovat. Hlavní důvody žalobce jsou tedy takové, že žalobce se nechce vrátit do své vlasti z důvodu, že tam má dluhy a bojí se vyhrožování či újmy na zdraví ze strany věřitelů a chce žít na území ČR, jelikož zde má svou rodinu. Tyto důvody jsou podle žalobce stejné, nic se z jeho strany nezměnilo. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, sděluje k tomu žalovaný, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný je toho názoru, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum, žalobci byla dána možnost se seznámit s nashromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a doplnit je. Žalobce se k seznámení s podklady dostavil a zdůraznil, že moc chce zůstat na území ČR, pracovat zde a pomáhat své ženě a dětem. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí, pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o druhou žádost.
8. První žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 7. 7. 2024. Za důvod podání žádosti označil žalobce to, že chce zůstat v ČR se svou rodinou. Do vlasti se nechce vrátit, chce žít v ČR, kde žije již dlouhou dobu. Musí živit rodinu. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 10. 10. 2024, č. j. OAM-880/ZA-ZA11-HA15-2024 (PM 30. 10. 2024), jímž nebyl žalobci udělen azyl dle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, o které bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Plzni dne 27. 1. 2025, č. j. 33 Az 20/2024–27, kdy byla žaloba zamítnuta. O následné kasační stížnosti bylo rozhodnuto usnesení NSS ze dne 16. 4. 2025, č. j. 22 Azs 16/2025–34 tak, jíž byla odmítnuta pro nepřijatelnost. V aktuálně podané žádosti ze dne 1. 6. 2025 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že v zemi původu nikoho nemá, celá rodina se nachází na území ČR. Žije v ČR již dlouho. Chce pomáhat manželce s dětmi a dále podnikat. Dále žalobce potvrdil, že uvedené skutečnosti uváděl ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
9. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*“
10. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

11. Soud v rámci výše uvedeného bude přezkoumávat, zda žalobce uvedl nové skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předchozích žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím soud přezkoumá, zda se situace v zemi žalobce změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
12. Viz rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
13. V první žádosti ze dne 7. 7. 2024, již žalobce podal na území ČR, označil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany to, že chce zůstat v ČR se svou rodinou. Do vlasti se nechce vrátit, chce žít v ČR, kde žije již dlouhou dobu. Musí živit rodinu.
14. V aktuálně podané žádosti ze dne 1. 6. 2025 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že v zemi původu nikoho nemá, celá rodina se nachází na území ČR. Žije v ČR již dlouho. Chce pomáhat manželce s dětmi a dále podnikat.
15. Po posouzení celé věci nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce neuvedl a ani se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalobce uváděl totožné důvody v obou případech své žádosti o mezinárodní ochranu, a to snahu legalizovat si zde svůj pobyt, aby mohl i nadále žít se svou rodinou na území ČR a pracovat zde. Tyto skutečnosti posoudil žalovaný již v řízení o první žádosti, kdy se těmito správní orgán zabýval v rámci svého rozhodnutí ze dne 10. 10. 2024, č. j. OAM-880/ZA-ZA11-HA15-2024 a neshledal je důvodné. Rovněž žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že uvedené skutečnosti uvedl již ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný zcela v souladu s očekáváním neshledal žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu, jakož tomu bylo i v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu.
16. Současně si žalovaný pro aktuální řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu, a to informaci OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblastí občanských svobod a lidských práv ze dne 23. května 2025, z níž mimo jiné vyplývá, že se situace v zemi původu nijak nezměnila, resp. nezměnila se způsobem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany; ani žalobce nic v tomto směru netvrdil. V tomto konkrétním případě soud zohlednil, že žalobce nikterak nerozporoval bezpečnostní situaci v zemi původu či neuváděl jakoukoliv podstatnou změnu situace v zemi původu ve smyslu § 11a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odst. 1 zákona o azylu. V rámci seznámení se s podklady rozhodnutí a práva vyjádřit se k nim žalobce znovu zopakoval své důvody, aniž by uvedl něco dalšího.

17. Co se týče žalobcovy argumentace stran nesprávného posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neshledal soud ani tuto námitku důvodnou. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, když neposuzoval žalobcův případ z hlediska § 14 zákona o azylu, jelikož v daném typu řízení není k takovému postupu povinen. Namísto ustanovení § 14 zákona o azylu zákon připouští jinou variantu postupu žalovaného, a to dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 110/2019-74: „*Při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitého právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“).*“ Nicméně ani ve vztahu k tomuto ustanovení neshledal soud napadené rozhodnutí nezákonným. V již citovaném rozhodnutí NSS rovněž vyjádřil názor, že: „*Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.*“ V tomto směru soud dále odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 4. 5. 2020, č. j. 10 Azs 410/2019–62, kde je uvedeno: „*Tvrzení o údajné stěžovatelově obtížné dluhové situaci není – v žádné myslitelné rovině – nové (podrobněji viz s. 3 a 4 napadeného rozhodnutí žalovaného). Není jej třeba opětovně věcně posoudit. Nebylo proto ani povinností žalovaného řešit, zda u stěžovatele existují důvody hodné zvláštního zřetele (§ 11a odst. 4 zákona o azylu). Jak se již stěžovateli dvakrát pokusil vysvětlit žalovaný, azyl nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.*“
18. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005–58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
19. Ke skutečnostem nově tvrzeným v podané žalobě, kdy se má žalobce obávat návratu do země původu z důvodu jeho zadlužení a možného násilí při vymáhání dluhu, je nutno uvést, že se poprvé objevují až nyní v žalobě. Napříč celým správním spisem se neobjevuje jediná zmínka o dluhu žalobce či vyjádřené obavy z návratu do země původu související s tímto dluhem či obav z ohrožení zdraví a života. Žalobcův motiv se shoduje v obou případech jeho žádostí. Z tohoto důvodu soud považuje nově uvedená tvrzení za nevěrohodná a vyfabulovaná. Současně lze tvrdit, že pokud žalobcem tvrzený motiv podání jeho žádosti skutečně existoval, pak toto bylo žalobci známo již v době jeho první žádosti o mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ochranu, tudíž k takové skutečnosti nyní již nelze přihlížet (srovnej ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu).

20. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobce ve svém případě skutečně neuváděl nové skutečnosti, které mu nebyly známy již v řízení o jeho první žádosti a které v rámci řízení o ní nebyly již posouzeny jako nedůvodné. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu aplikoval ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu a k těmto skutečnostem nepřihlížel jako k nově přípustným tvrzením. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými a dostatečně odůvodněnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. prosince 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně